

SOPOTNIK ZOLTÁN

Nagy László/film/medvés/teremtő/Duna

Feljön a Duna, egészen a házig,
besuttog a lépcsőházba, tördeli a
postaládákat, sziszegő kígyó,
viszi a neveket el, s a sorsokat is
talán, az én nevem nem úszik, nem,
nem engedem, az én nevem igazi kígyót
eszik, medreket kotor, visszazögeli
a ládákat, visszahúzza a vizet, a
helyére, megmosakszom hangjában,
felöltözöm, komának, bakának,
álmos hajóskapitánynak, nem téved,
nem tévedek, megúszik, megúszom a
lidércek partján a szenvedő álmokat,
a páncélosok betörését a részletekbe,
a szobahajlatokba, bármibe, nem, a
nevem nem engedem, vajákos
álmatlanoknak nem, a mindent kétszer
megtagadóknak nem, az én házamba
ne jöjjenek, kiterítenének, mint egy
pokrócot, beletaposnának szegényes
képzeletükbe, sár, sár, sár, tördelik
belém a szót, törik szét a lépcsőket,
amiken lemegetek, vagy akárki hozzám
feljöhet.

Tar Sándor/film/arc/hiányjel

Az az arc, amelyik nem gyűrődik,
nem is arc igazán. Az az ember, aki
nem gyűrődik, nem is ember igazán.
Az a kötél, amely nem sűröl szét legalább
egy életet, nem is kötél igazán. Nem kötél,
nem spárga, csak talán. És még a többi.
Nem odakozmált paprikás krumpli, kicsit
több borssal, csak talán. Nem törött téglá,
olajshordó, nem történelmi talpakat megsebző
szög, csak talán. Nem sors, nem idő, nem
hosszú, durva utca kerítése, nem villanyoszlop
felkoncolt drótostóttal, nem satupadnak
támaszkodó halál, csak talán.

BODY FARM 08, 2014, AKVARELL, PAPIR, 29,7×42 CM